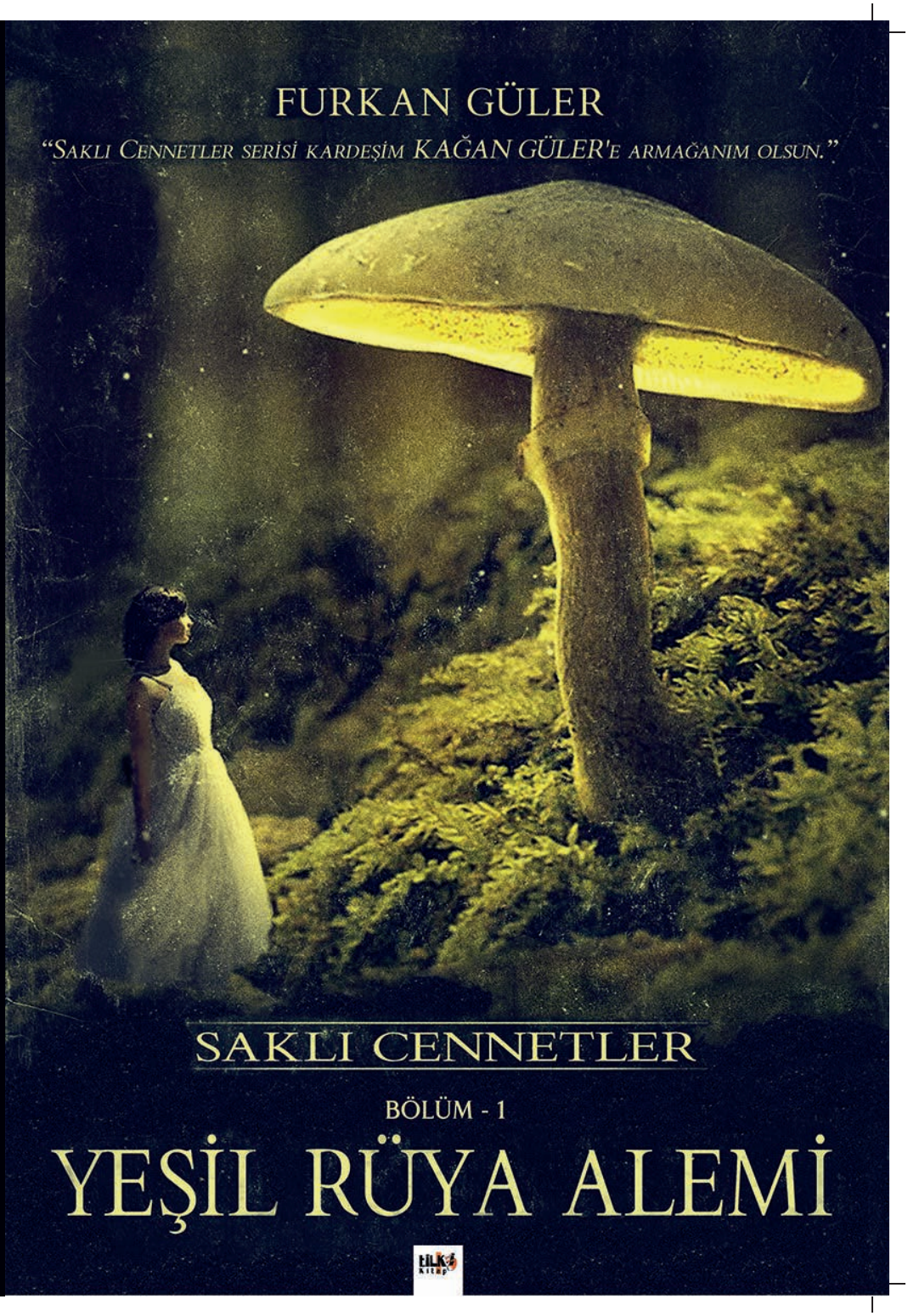
Furkan GÜLER

SAKLI CENNETLER
YEŞİL RÜYA ALEMİ



FURKAN GÜLER

"SAKLI CENNETLER SERİSİ KARDEŞİM KAĞAN GÜLER'E ARMAĞANIM OLSUN."

SAKLI CENNETLER

BÖLÜM - 1

YEŞİL RÜYA ALEMİ


tilki
Kitap

Roman
Saklı Cennetler
Bölüm 1: Yeşil Rüya Âlemi
furkan güler
ISBN 978-975-2470-28-6
1. Basım, İstanbul, Eylül 2018
Genel Seri: 213 Roman: 34



Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
www.kitapseyleri.com
iletisim@tilkikitap.com
Yayıncı Sertfikası:28740

Genel Yayın Yönetmeni: Emrah Çelik
Sekreterya: Semanur Aysel
Yayın Danışmanı: Veysel Yaykın
Editör: Dilan Tahincioğlu
Son Okuma: Zehra Kıratlı
Mizanpaj: Ahmet Çevik
Kapak Tasarımı: Kamer Su

Depoprint/İstanbul
Matbaa Sertifika No: 34049

Eserin tüm telif hakları yazarda saklı kalmak kaydıyla bu baskı için basım-dağıtım-satış-tanıtım hakları Tilki Kitap©'a aittir.
Eserin tüm yasal ve fikri sorumluluğu yazarına aittir.
Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

SAKLI CENNETLER

Bölüm 1:
Yeşil Rüya Âlemi

Furkan GÜLER

Önsöz

Günümüz dünyasında ve yaşadığımız çağda "büyük balık, küçük balığı yer" denilerek, tehlike ve tehditler maalesef ki diz boyunu geçirilmiş durumda bulunuyor. Terörizm ve Siyonizm akımlarının alçakça ve korkakça yaptıkları saldırılar neticesinde, hür ve hürriyetine, yaşama ve yaşatılma hakkına doğuştan ve doğal olarak sahip olan insanlar boş yere sevdiklerini ve hayatlarını kaybediyorlar... Soğuk ve sıcak savaşların siklonlar gibi estiği coğrafyamızda, güçsüz ve korunaksız ülkelerin kendilerini bir hiç uğruna heba eden eller tarafından muhatara edilip, haşyete ve dehşete düşürülmesi... Canı gönülden inanıyorum ki hepimizin yüreğini dağlıyor. Peki ya şehitlerimize ne demeli, içten dışa, baştan tırnağa acı abidesi! Tabii hepimizin temennisi bunları hatırlamak değil de unutmaya çalışmak ve bunun için çabalamak, öyle değil mi?

Bunu başarmak için öncelikle iktidarlı olmamız lazım. Farklı dünyalar icra edip birbirimize sunmak, bunun için çok beğenilir bir fikir olmasına rağmen enlerde tozlanmakla meşgul olan bir sandığa kilitlenmiştir. Bellidir ki bu fikir, yıllardır bazılarımız haricinde

gözlerden kaçmayı başarabilmiş. O halde neden bizim ülkemizde fantastik edebiyat akımları kaynağı kurumuşçasına akıyor? Neden kimse kurumaya terk edilmiş bu gözeleri canlandırmak için uğraşmıyor? Mesela yeni doğan yavrularımız gibi. Eğer bu küçük mücevherlerimize ne zaman yön verebileceğimizi bilirsek bu durum daha kolay bir hal alır. Tohumu ekersin fidan olur, yön veremezsen ağaç olur. Sonra da, "Neden bir şey yapamadın odun?" deyip kafasını kırarsın, olan ona değil, sana olur. Bir de yaratıcılığını konuşturup tohum ekersin, fidan olur. Yön verirsen yöneten olur, el verirsen kölen olur. Peki ya onlar bizim gibi düşünüyorlar mı?

Bebekler, doğdukları anda kendilerine vuruluyor diye işkence yapıldığını zannederler. Aslında burada doktorların yavrularımıza hiçbir kastı yoktur. Tam tersine, son derece iyi ve merhametli davranmaya çalışırlar. Her ne kadar yürekleri dağlana dağlana vuruyor olsalar da yavrularımıza, amaçları sadece onları çok şiddetli bir şekilde ağlatıp, ciğerlerini patlatmalarını sağlayarak hayatla buluşturabilmektir. Tabii annesinden koparılıp kendisine işkence yapıldığını zanneden yavrularımız için durum sanıldığından daha farklıdır. Çünkü onlar, ana rahminde daha yeni yeni oluşmaya başlarken, büyük bir kötülük aşısıyla doldurulurlar. Kötülüğün sancısı! Evvela bu sancı maneviyatta vardır ve çok tehlikelidir. Kendisine, kendisinde olmadığını zannettiği bir şeyi barındıran yavrular seçer. Fakat bu yavruların seçildiklerinden haberleri bile yoktur...

SAKLI CENNETLER

BÖLÜM 1:
YEŞİL RÜYA ÂLEMİ



Eski çağlara, atalarından miras kalma masallara hayran olup, ıssız ve ücra bir yerde bulunan Saruhan isimli bir köyde, ailesiyle birlikte yaşayan sekiz yaşındaki Ela, cızırdaya cızırdaya öten horozun sesiyle birlikte uyanmaya başladı. Aradan bir müddet zaman geçti ve biraz kendine geldi. Sonra hafif bir serinliğin tahta çerçevelerin arasından uğuldaya uğuldaya geçip vücuduna çarpmaya başlamasıyla birlikte, yumuşacık yastığından kafasını kaldırıp dışarı doğru bakmaya başladı. Gri tonlardaki bulutların arada bir, bir anlığına parlaması ve giderek artan şimşek seslerinin yankılanmaya başlamasıyla, hemen üst kattaki koyun yünlü tahta yatağından fırlayıp, elini yüzünü yıkamak için harmana doğru harekete geçti. Hızlı bir şekilde odasının çiçek desenli koyu yeşil kapısını açtı. Sonra eğri büğrü kalın tahtalardan yapılmış merdivenlerden koşarak inmeye başladı. Merdivenlerin yarısına gelince mutfağa da bakınmayı unutmadı. Annesi ve babası henüz ortalıkta görünmüyorlardı. Bunun üzerine, seri bir şekilde etrafı farklı renklerde sarmaşıklarla donatılmış evin yaşlı kapısından geçerek, dışarıya günün ilk adımını attı.

Güneş yeni doğmuştu. Hava parçalı bulutluydu. Biraz serin, biraz da matemliydi. Ela doğduğundan beri ara sıra iç açıcı bir gün yüzü gördüğü için senede birkaç kez rastladığı havanın matemlenmesi durumunu, bulutlara baktığı zaman, bulutların kendilerine bakıldığını anlayıp sadece kendisi için kızardığını sanıyordu; fakat bulutlar zaten matemlenmiş haldeydiler... Ela, serin havalarda esen rüzgârların yağmur dansı yaptığına inanır ve göğe doğru bakarak yağmur damlalarının gelmesini beklerdi. Onları saymayı çok severdi... Ela harmandayken, dedesi Kemal Dede de ateş yakmak için odunları hazırlıyordu. Çok derin ve geniş çaplı bir geçmişe mensuptu Kemal Dede...

Yağmur yavaş yavaş çiselemeye başlıyordu. Ela elini yüzünü yıkamaya gittiği vakit, her bir yağmur tanesinin bedenine ne denli çarptığını hissedebiliyordu. Avuçlarındaki suyu yüzüne çarptığı anda yağmurun hızlandığını fark etti. Biraz neşelendi ve duraksadı. Elleri yüzüne yakındı ve avuçlarındaki sular taş çeşmenin içine akıyordu... Artık güne, güle eğlene başlama vaktiydi Ela için. Artık teker teker yağmur damlalarını sayabilir ve kendi etrafında coşku ile dönebilirdi... Kemal Dede, ateşi, evleri çürük tahtalardan yapılma olduğu için dışarıda yakacaktı... Evlerindeki ocak çok eski ve küflüydü. Adeta pas tutmuştu. Zehirlenmemek için o ocağı kullanmamaya özen gösteriyorlardı. Tabii odunlar, ne hikmetse sağanak yağmur altındayken bile yanabildikleri için durum pek de vahim değildi. Odunlar ilerideki ormanın giriş kısmından toplanıyor ve işleniyorlardı... Ela, huzurla yağmur damlalarını sayarken, Kemal Dede de çok ümitleniyordu. Ela'nın diğer yaşıtlarının aksine, doğa olaylarıyla ilgilenip onları oyuncağı haline getirmesini çok seviyordu. Gelecekte akıl küpü olacağına canı gönülden inanıyordu... Ela, çiseleyen yağmurla vakit harcarken aniden sinirlenmeye başladı. Çünkü damlaların inceliği onu bayağı bir rahatsız ediyordu. Ela si-

nirlenince bedeni görünmez oluyor ve o eşsiz hayallere dalıp biraz olsun bu dünyadan uzaklaşıyordu. Hatta duygu yoğunluğuna veya içinde bulunduğu psikolojik duruma göre kamufle de olabiliyordu... Kemal Dede odunlarla ilgilenirken, "Ela, haydi kızım içeriye!" diye seslendi. Ancak Ela şimşek sesinden başka hiçbir şeyin sesini duymuyordu. Hayal kuruyordu ve görünmezdi... Kemal Dede, torunundan bir ses gelmeyince etrafına bakınmaya başladı ve aynı şekilde bir daha seslendi. Ancak Ela, kafası hafifçe göğe doğru yukarıda kalmış ve gözleri kapalı bir şekilde tatlı tatlı tebessümler sergileyerek derin derin dünyalarda geziniyordu, görünmeksizin... Kemal Dede ne kadar seslense de durum nafileydi; Ela'dan en ufak bir ses dahi duyamıyordu. Bir müddet ortalığı kolaçan etti. Sonra durumu fark edip beklemeye başladı. Torununun ciddiye alınacak kadar hassas ve kuvvetli hislerini incitip duygularına hiçbir şekilde zarar vermek istemiyordu... Ela, bu sefer diğer hayal kurma sürelerine nazaran daha uzun süreli bir hayal kuruyordu belli ki. Öyle bir hayalde geziyordu ki, sanki doğaya hükmediyordu. Çevresinde birbirleri ile iletişim kuran hayvanların her birinin sesini ayırt edebiliyor ve neler konuştuklarını anlayabiliyordu. Ela yavaş yavaş başarıyordu doğaya hükmetmeyi. Tabii hayalindeydi sadece bu olanlar.

Kemal Dede sabırlı davranıp biraz daha bekledi. Ancak sonuç yine aynı gelince, zaten ateşi yakmak zorunda olduğu için çaresizce her zamanki taktiği ister istemez uygulamaya başladı; hazırladığı odunlarla, çakıl taşlarını kullanarak ateş yakma çabasındaydı, ama yavaş yavaş. Çünkü biliyordu ki, Ela farklı bir insandı. Hem de dünyada yaşayan milyarlarca insandan... Kemal Dede, Ela'nın kamufle ve görünmez olabilme yeteneğini çok eskilerden beri biliyordu. Ela daha üçüncü yaşının baharındayken hep kendi kendine konuşuyordu ve sık sık ortalıktan kayboluyordu. Onu sürekli ormana yakın bir mesafede buluyorlardı. Ne zaman kaybolsa, aranacağı adres

direkt olarak ormandı. Fakat buna bir çare bulunması gerektiğini düşünen Kemal Dede, günlerden bir gün Ela'yı izlemek için gizlice arkasından gitmişti. Ondan sonra Ela'yı, etrafta hiçbir canlı olmaksızın konuşurken görmüştü. Sanki görünmeyen bir varlıkla konuşuyormuş gibiydi. Bunun üzerine fark edilmeden Ela'ya biraz daha yaklaşmış ve Ela'nın birden ortadan kaybolduğunu görmüştü. Kemal Dede, o anda yere düşüp bayılmış, gizli bir yerde kısa süreli bayılma geçirdiği için kimse yokluğunu fark etmemişti. Bu yüzden de kimse onu aramaya gelmemişti. Kemal Dede yerde baygın baygın yatarken çekiştirilip dürtüldüğünü hissetmiş, sonra biraz kendine gelmiş ve gözlerini açmıştı. Gözlerine yansıyan şeyin Ela olduğunu fark etmesi biraz zaman almıştı tabii. Çünkü Ela toprağa kamufle olmuş bir hal içerisindeydi. Kemal Dede, Ela'nın o halini görünce yine bayılmıştı. Sonra tanımlayamadığı büyük bir şeyin kendisine doğru dev kanatlarını çırpmasıyla birlikte kendine gelmişti, ama tanımlayamadığı bu şeyi sadece bir anlığına görebilmişti... İşte bu yüzden Kemal Dede, Ela'nın bu durumuna şaşırmayı bırakmıştı artık, alışmıştı böyle şeylere. Torununun tuhaf güçlere sahip olmasının verdiği her çeşit şaşkınlığı, evlerinin biraz ötesinde bulunan orman sayesinde günden güne atlatmıştı. Çünkü bu orman, bilinen hiçbir ormana benzemiyordu. Tabii sınırlarına dâhil olup içi, daha doğrusu milyonda biri görülene kadar...

Ela, hayal kurmasını zorlaştıran ince yağmur damlalarından daha çok, dedesinin kıvılcım çıkarmaya çalıştığı çakıl taşlarının birbirlerine çakıldığı anda çıkarttıkları sese sinirleniyordu. Hayali yavaş yavaş iktidara kol açarken, her ne kadar sinirle ve azimle daha çok konsantre olmaya çalışsa da kulakları ister istemez birbirlerine çakılan taşların sesleriyle çınlıyordu... Artık ateş yanacak kıvama gelmişti. Ela, pek farkında olmasa da dedesi, sandığından çok daha ötede olan bir işi tedirginlik-

le yapmaktaydı: "Küçük ateşi harlayıp büyük ateşe çevirmek." Kemal Dede'nin ateşe derin derin her üfleyişinde, Ela'nın sinirleri daha da hopluyordu. Kulaklarındaki çınlamalar dinerken, kafasında uzun uzun uğultular yankılanmaya başlıyordu. Dedesi üfledikçe Ela çıldıracakmış gibi oluyordu. Ama yapacak bir şey yoktu. Ancak böyle görünür hale gelebilirdi...

Ela doğaya o kadar çok düşkündü ki doğaya zarar verilmesinden hiç hoşlanmazdı. Babasına, geçim kaynaklarını sağlayabilen tek işi bırakmadığı için her gün dargındı... Ela, hisleri çok güçlü bir kız olduğu için, uzağındaki ateşten çıkan alevlerin etrafa yaydığı sıcaklığı yanaklarında hissedebiliyordu. Tabii işin farklı bir boyutta olduğunu fark edince, hayaline mani olan dedesine görünmez bir hal içerisinde döndü. Aradan daha iki saniye bile geçmemişken aniden kafasını eğip, dedesinin yaktığı dev ateşe baktı ve büyük bir korkuyla görünmezliğini yitirdi. Çünkü ateşe baktığında, sanki capcanlı bir ormanın yandığını hissetti. Hisseder hissetmez de dedesinin yanına doğru sert adımlarla yürümeye başladı. Kemal Dede, Ela'yı tekrar görünce çok mutlu oldu. Tabii uzaktan gördüğü için Ela'nın ne kadar sinirli olduğunu bilmiyordu. Ama Ela, dedesiyle aynı duyguyu paylaşamıyordu. Çünkü bu sefer hep istediği, hayalini bile çok zor kurabildiği bir şeyi, yani doğaya hükmetmeyi başarmak üzereydi... Ela hayal kırıklığını en ağır haliyle yaşıyordu. Dedesinin yanına geldiği zaman ateş birden sönmeye başladı. Kemal Dede, dev cüssesine rağmen o anda korkuya kapıldı. Ela, sönen ateşe baktığında hunharca ve acıma duygusu fazlasıyla yitirilmişçesine katledilmiş külden ve közden bir orman görüyordu sadece...

Kemal Dede 83 yaşında, 2 metre uzunluğunda çok güçlü bir insandır. Dönüp Ela'ya baktığında, karşısında kaşları çatık bir şekilde

kendisine aniden kötü bir bakış atan torununu görüyordu. Dedesi, Ela'nın üzgün ve sinirli bakışlarına rağmen onu sıcakkanlılıkla karşılıyordu. Ela, içinde bulunduğu bu göreceli ve rezalet duruma daha fazla dayanamayıp eve doğru koşmaya başladı. Dedesi, kendisine tavırlı bir şekilde çarpıp, yanından uzaklaşan Ela'nın arkasından öylece bakakaldı... Ela evlerinin kapısını hızlı ve şiddetlice açıp içeri doğru daldı. Mutfakta yemek hazırlamakta olan annesi Nur Hatun'u görünce, bir anlığına durdu ve her çocuk gibi, ama sessizce ağlamaya başladı. Nur Hatun, dünyalar güzeli kızının ağlamaya başladığını görünce, "Ah be benim güzel kızım!" dercesine, başını öne doğru eğip kollarını açtı. Ela kollarını açan annesini gördüğü anda, durduğu yerden fırlayıp annesine sarıldı ve koklamaya başladı.

Nur Hatun, Ela'ya çok düşkündü. Çünkü Ela, düşürmediği tek yavrusuydu. Nur Hatun'un merdivenlerden inen kocası Metehan, kızını ve karısını, birbirlerine sanki uzun bir aradan sonra tekrar sarılıyormuş gibi görünce mutluluktan gözyaşları dökmeye başladı. Nur Hatun, Ela'nın kokusunu derin derin içine çekerken Ela, babasının geldiğini ve gözyaşlarına hâkim olamadığını gördü ve "Babacığım neden ağlıyorsun?" diye sordu.

Nur Hatun iç çekerek kocasına döndü. Metehan, karısına durumu başarılı bir şekilde izah eden bir bakış atmaktan kaçınmadı. İkili duygu alışverişi yaparcasına birbirlerine bakarlarken Ela, başını annesinden bir an bile olsun ayırmadan, cevap alamadığı sorusunu, "Neden ağlıyorsun, kim üzdü seni baba?" diye hiddetlenerek tekrar sordu. Babası gözyaşlarını sildi ve silkelenerek cevap verdi kızına, "Yavrum benim, beni kimse üzmedi, sizi böyle güzel görünce mutlu oldum, mutluluktan ağladım." Ela, mutluluktan ağlamak nedir, bilmiyordu. Daha doğrusu, "Mutluluk nedir?" sorusuna henüz yanıt bulamamıştı. Ela, hüzün sarmış çehresini anne şefkati ile

beslediği sırada dedesi içeri girdi. Bunu fark eden Ela, zaten dedesine sinirliyken, bir de üstüne celallenerek "Mutluluktan ağlamak ne demek? Mutluluk ne demek?" diye inleyerek, kollarını annesinden ayırıp, babasının gözlerinde bir dirhem yaş oldu ve hızlıca bir adım attı. Attığı gibi de durdu. Sakin olmaya çalışıyordu ama aklına az önce söndürdüğü ateş geliyordu. Arkasına doğru kızgınca dönmeye başladı. Annesi ve babası açıkçası biraz endişelendiler; çünkü onlar da biliyorlardı tek yavrularının farklı bir insan olduğunu, ilgi çekici yeteneklerinin olduğunu... Doğal olarak biliyorlardı; fakat bu durum aileleri içerisinde güçlü bir sır olarak saklanıyordu. Nur Hatun ve Metehan üzülerek göz kapaklarını söndürdüler. Çünkü Ela onlara bakarken sinirli olduğu için güçlerini dizginleyemiyordu. Aynı, birbirine kör olmuşçasına çarpıp, kurunun yanında yaşı da yakan yıldırımların anlık parlamaları gibiydi, bir yanıp bir sönüyordu...

Dışarıdan bakıldığı zaman sanki evin içinde şimşekler çakıyor gibiydi... Ela sinirlerine hâkim olamayacağını anlayınca, ailesine zarar vermemek için dışarı çıkmak zorunda kaldı. Aniden dedesine döndü ve birkaç saniye kadar bakıp kendini dışarı attı. İçeride aldığı soluğu dışarıda veren Ela sakinleşmeye çalışırken güneş, yeşil gözlerini aniden kamaştırmaya başladı. Göz bebeklerinin birkaç saniye kadar ağrıdığını hissetti. Güneş ile beraberinde hissedilen muhteşem hava ve buram buram kokan yoğun toprak kokusu, Ela'nın dikkatini dağıtmış ve biraz da olsa sakinleşmesine vesile olmuştu. Ela, güneş ışınlarından nasibini alan gözlerini biraz açmaya çalıştı. Tam açamadığı için kısık kalıyordu gözleri. Ancak birkaç saniye sonra gözlerinin kısıklığından eser kalmadı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Ela huzur doluyordu; pek bilmediği ve işitmediği bir ilkbaharla...

Ela ilk kez bu denli güzel bir manzarayla karşılaşıyordu... Çünkü

sekiz senedir böylesine canlı bir bahar geçirememişti. Köy halkı, böyle güzel bir ilkbahar geçirme fırsatını sekiz sene önce, tam da Ela'nın doğduğu tarihte; 13 Nisan 1319 yılında yakalamıştı... Hava öyle güzeldi ki, ne soğuk ne de sıcaktı. Maviliğin içinde sarılık vardı ve ferahlatıcı bir esinti hissediliyordu. Gökte parlak tüylü kuşlar süzülüyor, ağaçlar tekrar gençleşmişçesine yaprak dökmüyor, sivri dağların zirvelerinde manzarayı süsleyen muhteşem bir beyazlık görülüyordu. Göllerde şarki söylercesine ses çıkaran kurbağaların ve harmanda yeni açmış birbirinden güzel çiçeklerin kokuları da duyuluyordu... Birbirleriyle oynayan hayvan yavrularıyla, biraz ileride yemyeşil, içerisinde alışılagelmemiş kelebeklerin kanat çırptığı devasa bir ormanda ayrı birer güzellik parıltılarıydı. Tabii bunlarla büyülenmiş, öylece bakakalmış minik Ela'nın açık salyalı ağzı ve keskince parıldayan gözleri de es geçilemeyecek türdendi...

Ela böylesine neşe dolu bir manzarayla karşı karşıya kaldığı için kendini mest olmaktan alıkoyamıyordu. Gözlerinin içine doğan ilkbaharı nasıl tarif edeceğini bilemiyordu. Dili tutulmuştu adeta. Yaşadığı güzel duygular çok hoşuna gidiyordu. Çünkü doğduğundan beri yağmur yağınca bulutların ağladığını, yapraksız ağaçların da fakir olduğunu sanıyordu. Oysaki bulutlar üzerlerinden karamsarlıklarını ifrağ ediyorlardı. Ağaçlar ise beşk yapmakla; terziler gibi kendi kıyafetlerini dikmekle meşgullerdi...

Güneş, yerini yıldızlarla aya bıraktığı vakit orman o kadar güzel görünüyordu ki, bakanlar bakmakla yetinmiyor, göz ve gönüllerini açıyorlardı adeta. Fakat bu orman hakkındaki söylentiler oldukça fazla ve ürkütücüydü. Bir yandan da ahsen ahsendi... Ela her gece yatağına çekildiği zaman bu ormanı izler ve hakkındaki abartılı söylentileri düşünürdü. Şu anda yine düşünmekteydi. Söylentileri aklına getirdikçe bayağı bir ürküyordu. Ela, kendi tabiriyle, korkudan alnının ağladığını hissediyordu. Ela, alnındaki gözelerden bir

bir çıkıp, bal gibi tatlı olan yanaklarına süzülen terle birlikte, hemen yorganının altına girip saklanırcasına gözlerini sımsıkı kapadı ve uyumaya çalıştı...

ERTESİ SABAH...

Her sabah olduğu gibi, Ela yine horozun sesiyle birlikte uyandı. Yatağından fırlayıp doğruca harmana, elini yüzünü yıkayıp ayılmaya gitti. Sonra da eve doğru koştu. İçeriye girdi ve kahvaltı sofrasına oturdu; keçi, koyun ve ineklerden sağılmış bir kova süt, polenli ve kolay çiğnenebilen bal peteği, kerpiç fırında pişirilmiş aromalı ekmekler ve birbirinden güzel mevsim meyveleri vardı sofrada. Bütün aile karnını bir güzel doyurduktan sonra masa dağılmış bir hal aldı. Herkes işine gücüne bakmaya başlamıştı. Nur Hatun ev işleri ile ilgilenirken, kocası Metehan da her köylü baba gibi ormana odun toplamaya gidiyordu. Metehan'ın kayın babası Kemal Dede ise harmanın işleri ile meşguldü; çiçekleri sulamak, kış ve sonbahardan kalma sararmış ağaç yapraklarını temizlemek gibi... Ela ise her zamanki gibi bahçede kelebekler ve diğer hayvanlarla oyun oynuyor, kendini doğaya adıyordu.

Ela, kahkahalar atarak eğlenirken hızı yavaş yavaş kesilmeye başladı. Biraz morali bozuldu ve tam anlayamasa da ters giden bir şeylerin olduğunu hissetti. Biraz durdu ve düşünmeye başladı... O sırada kümes hayvanlarına yem atan Kemal Dede de yorulmaya başlıyordu. Ama hayvanlar onun için daha önemliydi yorulmasından. Kemal Dede, boynundaki teri silip kovadan bir avuç dolusu yem aldı ve bahçeye doğru savurdu. Sonra eğrilmiş bedenini doğrultup ormana doğru bakmaya başladı. Ancak onun da dikkatini bir şey çekiyordu; Ela'nın garip garip düşünür hali. Kemal Dede,

torununa doğru bakarak sessizce, "Hah... Şuna bak sen. Sanki büyümüş de küçülmüş!" dedi ve gülerek işine devam etti.

Ela, ısrarla düşüncelere teslim ettiği ruhunu dürten zıtlıkların ne olduğunu anlayınca, hemen dedesinin yanına doğru, neden böyle zıtlıkların olduğunu sormak için koşmaya başladı. Koşarken de "Kemal Dede, Kemal Dede!" diye bağırdı. Kemal Dede heyecanla Ela'ya dönüp, "Efendim bir tanem" dedi. Ela, dedesinin yanına gelince durdu ve hemen sadede geldi. Ela: "Dün yağmur yağıyordu ama bugün yağmıyor. Ayrıca havada çok az bulut var. Nedir bunların sebebi?" diye sorunca, Kemal Dede de gülerek anlatmaya başladı. Kemal Dede, "Bak şimdi Elacığım... 1 yılda 12 ay vardır. Bunların bazı belirgin özellikleri bulunur. İnsanlar uzun zaman dilimleri içerisinde gözlem yapmışlar ve bazı ayların soğuk bazılarınınsa sıcak olarak geçtiği kanısına varmışlardır. Soğuk ayları sonbahar ve kış olarak ikiye ayırmışlardır; sıcak ayları ise ilkbahar ve yaz olarak. Sonbahar aylarında ağaçların yaprakları dökülür ve sıkça yağmur yağar. Yağmur berekettir, bunu unutma. Kışın ise bildiğin üzere lapa lapa kar yağar. İlkbaharda ise hava diğer ikisine göre daha sıcak geçer, ılımandır. Biz şu anda nisan ayı içerisinde bulunuyoruz. Bu ayda çiçekler açar, hayvanlar ve diğer canlılar neşelenir. İki buçuk ay sonra gireceğimiz yaz mevsiminde ise doğa tam anlamıyla canlanır; bütün canlılar kendilerini dışarı salıverir. Şimdi anladın mı beni güzel evladım?" Ela müthiş bir coşkuya kapıldı. Ancak coşkusu fazla uzun sürmedi ve üzülerek yine sordu, "Yani ben uzun bir süre arkadaşlarımla, oyundaşlarımla oynayamayacak mıyım?" dedi. Kemal Dede, "Aynen öyle Elacığım, ama üzülme. Daha önümüzde nisan yağmurları var, yaz yağmurları var. Bunlar ara ara yağacaklardır emin olabilirsin. Hem zaman dediğin nedir ki..." Derken Ela araya girip, "Su gibi akıverir hayat denen bu yoldan..." diyerek kestiği cümleyi tamamladı. Dedesi, lafının kesil-

mesine şaşırmadan Ela'ya gülümseyerek göz kırptı ve işine döndü. Ela oyun oynamayı bırakıp ormana doğru ilerlemeye başladı. Ormana baktıkça ürküyor fakat kendini ormanın güzelliğinden alıkoyamıyordu. Ela'nın gözlerinde büyüyen manzara çok çarpıcıydı... Ela korku dolu söylentilere rağmen ormanın ne kadar tehlikeli bir yer olduğunu hâlâ idrak edememişti. 4 yaşındayken kaybolma vakaları tamamen bitince, kendisine sadece, ormana yaklaşma, deniliyordu. Dedesinin anlattıklarına göre bu ormanın adı "**Yeşil Rüya ormanı**" olarak biliniyordu. Çünkü ormanın derinliklerinde büyüleyici güzelliklere sahip, rüya gibi canlılar bulunuyormuş... Çok büyük ovalar, o ovalardan ormanın daha da derinlerine akan nehirler ve o nehirlerde yüzen devasa yılanlar varmış. Bu yılanların ormanın koruyucuları olduklarına rivayet edilirmiş. Bu rivayetlerse, onları görmüş olduğunu ısrarla iddia eden bir insandan alınmış. Daha doğrusu bir deliden...

Aslında bu insanı köylüler delirtmiş. Çünkü köylüler ormanın geçim kaynaklarını ve ihtiyaçlarını zorlukla sağlayabildikleri tek kısmında, hiçbir olağanüstü canlıya rastlamamışlar... Sadece kelebekler, bilinen diğer kelebeklerden çok daha farklıymış o kadar... Bir zamanlar köyün korucularıyla aralarında Ela'nın büyük büyük dedesi Derebeyi'nin de bulunduğu bir grupla, büyüklüğü bilinmeyen bu ormanın içine, doğru söylentileri araştırmak için gitmeye karar vermişler. Ormana ilerledikleri zaman, biraz ötede bir adama, köylülerin delirttiği Musa'ya rastlamışlar. Musa sanki büyülenmiş ya da esir alınmış gibi yerde oturuyormuş. Derebeyi ve köy korucuları hemen Deli Musa'nın yanına yardıma gitmişler ve Derebeyi etrafı kolaçan etmeye başlamış. Kısa bir süre sonra bir ses duyulmuş. Ses öyle güzelmiş ki duyanı kendisine köle gibi hissettirirmiş. Derebeyi duyduğu sesten öyle bir etkilenmiş ki sese resmen âşık olmuş. Hatta az daha mutluluktan dengesini kaybe-

dip yere düşeceği sırada kendini zar zor toparlamış ve diğerleri ile birlikte oradan ayrılmak için Deli Musa'nın yanına gitmiş. Nefes nefese kaldığı için konuşamıyormuş. Biraz dinlenmek için eğilmiş ve ellerini diz kapaklarının üstüne koymuş. Bu esnada yerde yazan bir yazıya gözü takılmış. Derebeyi, Deli Musa'ya bakarak, "Bu yazıyı sen mi yazdın?" diye sormuş. Ancak Deli Musa konuşamayacak kadar kendinden geçmiş haldeymiş. Derebeyi, yerdeki yazıya biraz daha yakından baktığında, "**çok güzel**" yazdığını fark etmiş. Deli Musa, Derebeyi ile göz teması kurarak bunu kendisinin yazdığını ve arkasına bakması gerektiğini işaretlerle anlatmaya çalışmış. Derebeyi, Deli Musa'nın ne ima etmeye çalıştığını anlayarak arkasına dönmüş. Gördüğü tek şey sadece bir ev büyüklüğünde kaya olmuş. Derebeyi, Musa'ya dönmüş ve bir şeyler anlatmaya başlamış. Ama Musa yine Derebeyi'ne arkasını işaret etmiş ve kaya sandığı şeyin yerinde olmadığını göstermeye çalışmış. Derebeyi, hal ve hareketleri hayra alamet olmayan Deli Musa'ya inanarak arkasına dönmüş ve işaret edilen yere tekrar bakmış. Fakat bu sefer gözlerine inanamamış. Tekrar Deli Musa'ya dönerek, "Neydi o, nasıl gitti? Ama... -o -re -orada kaya vardı!" diye kekelemiş. Deli Musa ayağa kalkmaya çalışmış. Tek başına başarılı olamayacak gibi gözüktüğü için de Derebeyi ve diğerlerinin yardımıyla kalkmış ancak kalktığı gibi de yüzüstü yere düşmüş. Derebeyi ve korucular, Deli Musa'nın sırtının bembeyaz bir sıvıyla kaplı olduğunu görmüşler ve gördüklerine anlam verememişler.

Herkes, korkuyla sağına soluna bakınmaya başladığı sırada Deli Musa'nın sırtındaki beyaz sıvının keskin kokusu ilk önce Derebeyi'nin, sonra da korucuların gözlerini ağrıtmış. Beyaz sıvı, Musa'nın bedeninin bir kısmına yayılarak onu dondurmaya başlamış. Derebeyi ve korucular durumu fark ettiklerinde ne yapacaklarını bilememişler. Çünkü durumun verdiği şaşkınlığı daha üzerlerin-

den atamamışlarken Deli Musa oracıkta can vermiş. Korucular ve Derebeyi çok üzülmüşler. Deli Musa'nın kıymetini oracıkta can verdikten sonra anlamışlar. Zaten hep böyle olur değil mi? İş işten geçer, pişmanlıklar ve daha önce anlaşılamayan, bilinemeyen değerler sonradan anlam kazanır...

Korucular ve Derebeyi pişmanlık yaşarlarken etraftan değişik güzellikte sesler gelmeye başlamış fakat bu sesler bilindik hiçbir canlının sesine benzemiyormuş. Gitgide derinlerden gelen ama yakın çevreden geliyormuş gibi hissedilen sesler, korucuların bir an önce orayı terk etmek istemelerine sebep olmuş. Derebeyi'nin korku ile heyecanın bir arada buluştuğu kalbi gümbür gümbür atmaya başlamış. Derebeyi, "Hemen buradan ayrılmamız gerekiyor efendiler. Deli Musa için hepimiz üzgünüz fakat onu burada bırakacağız. Kendi canımızdan da olmayalım!" demiş. Korucular, Derebeyi'nin sözlerine kulak asarak deli Musa'nın cansız bedenini oracıkta terk edip Derebeyi önderliğinde köylerine dönmüşler...

Ela, bunun gibi çok önemli söylentilere rağmen ormana girmek için can atıyordu. Çünkü birkaç kez babası Metehan ile odun toplamaya gitmiş ve büyük bir heyecan içinde bulmuştu kendini. Hatta birkaç kez sadece kelebekler için ormana girmeye kalkışmış fakat hemen durdurulmuştu... Ela, ormana evinden biraz uzakta bakıyordu. Bu sefer ormana bu denli yaklaşmışken içine girip kelebeklerle oynamasına kimse engel olamayacak gibiydi. Bu esnada ise Kemal Dede gizlice Ela'yı izliyordu. Ela'nın bu büyülü ormana girmek için duyduğu büyük isteğin farkındaydı. Aslında son birkaç aydır Ela için düşündüğü bir durum vardı...

Ela, duyduğu bütün bu söylentilere rağmen ormana tek başına ve görünmez bir halde girmeye karar verdi. Ela, ellerini ovuşturarak kısık bir ses tonuyla, "Sanki kelebeklerle azıcık oyun oynasam bu dünyanın..." dediği anda araya giren Kemal Dede, "Sonu gelecek

ve başka bir dünya başlayacak!" dedi. Ardından da elini torununun omzuna koyarak, "Orman hiç bu kadar güzel görünmemişti biliyor musun kızım?" dedi. Ela, ödü kopmuş bir şekilde, "Bilmiyordum dedeciğim, bilmiyordum..." diye cevap verdi. Kemal Dede derin bir iç çekişten sonra torununa dönerek, "Yarın sana kendini nasıl savunacağını; yay, kılıç ve çakı gibi silahları nasıl kullanacağını öğreteceğim. Ne de olsa erken kalkan yol alır." dedi. Ela biraz düşünüp kafasını salladıktan sonra dedesi ile eve doğru yürümeye başladı.

BİRKAÇ SAAT SONRA, GECE VAKTİ...

Ela, yeşil gözlü, hafif esmer tenli, kumral saçlı ve duyguları çok güçlü bir kızdır. Bedeninde en ufak bir pürüz yoktur. Onun yüzünde ne sivilceye rastlanır ne de bir ben lekesine... Ama bu güzel kız artık uyuyup dinlenmelidir. Ne de olsa yarın büyük bir başlangıç olacaktır onun için... Ela karanlıkta bile parlayan yeşil gözlerini narince kapadı ve derin hülyalara daldı...

Ela ertesi gün, güneşin doğmasıyla birlikte horozun sesine uyandı. Biraz kendine geldi ve elini yüzünü yıkamaya seğirtti. Sonra kahvaltısını yaptı ve kısa bir aranın ardından, Kemal Dede'nin sert gülümsemesiyle eğitimi başladı. Kemal Dede eline aldığı bir oku yaya geçirip fırlattı ve metrelerce uzağındaki hedefi tam 12'den vurdu. Sonra yayın nasıl tutulup okun nasıl bırakılacağını ve fırlatılacağını Ela'ya gösterdi. Ve bir ok daha salladı. Sonuç yine aynı... İsabet, tam 12'den!

Kemal Dede özel olarak tasarladığı yay ve okları Ela'ya uzattı. Ela oku yaya takıp hiç duraksamadan bir atış yaptı ve ilk atışta hedefi tutturmayı başardı... Günler gün demeden geçiyordu. Geçen günlerle beraber Ela'nın acemiliği üzerinden gidiyor ve başarısı kat kat, misliyle artıyor, artıyor ve artıyordu... Günler haftalara, haftalar

SAKLI CENNETLER

YEŞİL RÜYA ALEMİ

BÖLÜM - 1

SAKLI CENNETLER TAM BİR HAYAL ALEMİ

Kelimenin tam anlamıyla bir hayal alemi bu evren.
Yazarın betimleme konusunda gösterdiği özen, kendi kafasında yarattığı bu aleme kattığı canlılar ve mekanlar sayesinde siz de bu evrende kendinize ait bir yer bulacaksınız.

Ela'nın başından geçenler aslında bir serüvenin başlangıcı. Kitabın son sayfalarında pek çok şey nihayete ererken hikayenin devamını merak etmemizi sağlayacak öğeler ise itina ile saklanıyor. Kimi okuyucu için bu durum rahatsız edici olabilse de inanıyorum ki kendi evrenini kurmaya çalışan bir kitap yazarını okumaktan zevk alanlar olacaktır.
Esas karakterlerimizin başından geçenleri okumak ve onların hakikatlerini öğrenmek kimi zaman hikayenin ana odağını kaçırıyor gibi gözüksede hepsinin hikaye içinde bir olaya bağlandığını görüyoruz.

Yazı dili bazı yerlerde basitleşse de kitabın düzenli temposu ve sürekli ortaya çıkardığı bilgiler sizi asla bırakmıyor. Her sayfayı biraz daha merakla, her yol macerasını biraz daha zevkle okutmayı başarabiliyor. Kitabın temel aldığı bu "Cennetler" arasında kendinize en yakın yeri seçebilirsiniz.
Ne üzücüdür gerçek hayatta çörek ağaçlarının olmaması,
bu kitabı okuduktan sonra...

Kitabı çoğu fantastik eserden ayrıan yegane özellik kalıplaşmış fantastik karakterlere yer vermiyor olması. O meşhur karakter sınıflarını burada görmüyoruz ama bu boşluğu dolduracak çoğu karakter, sadece tasvirleriyle bile hayal gücünüzü zorlayacaktır. Çoğu zaman karakter isimleri okuyucuya nahoş gelse de belli bir kesim okuyucunun da eğlenceli bulacağına eminim. Bazı isimlerin içerisinde kelime oyunlarının olduğunu da fark edince hoşunuza gidecektir.

Mekan ve canlı tasvirleriyle yaratıcı, evrene koyduğu kurallarla yenilikçi olmakla beraber; yazarın ilk yazdığı kitabı olduğunu anlayacağınız yazım dili ve akıcılığı kestiği bazı sekanslara rastlayacaksınız.
Kitabın bir Serii olacağı aşikar. Sonraki kitaplarda bu hataların azalarak biteceğine gönülden inanıyor ve başarılı bir şekilde ilerlemeye devam edecek bir Ela okumayı sabırsızlıkla bekliyorum.

Berkay Varol

Furkan GÜLER

9 789752 470286